

РЕШЕНИЕ

№ 6091

гр. София, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 20.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **1966** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на „БГ Телеком“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 5, ап. 30 чрез В. И. И., в качеството му на управител на дружеството, срещу Ревизионен акт № Р-22221720007480-091-001/27.08.2021 г., издаден от Г. М. В. - Н. на длъжност началник на сектор - орган, възложил ревизията, и Ц. К. Х. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 107/21.01.2022 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, с който на дружеството жалбоподател са установени задължения за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ в общ размер на 19 272,76 лева и лихви в размер на 4 182,91 лева за периода от 2017 г. до 2019 г. и задължения за данък върху добавената стойност по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в общ размер на 43 396,60 лева и лихви в размер на 8 271,78 лева за данъчни периоди м. 12.2018 г., м. 05.2019 г., м. 08.2019 г., м. 12.2019 г., м. 04.2020 и м. 05.2020 г.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорения РА като издаден при непълнота на доказателствата, неизяснена фактическа обстановка и при непълно изследване на относими факти и обстоятелства и преценка в тяхната съвкупност. Иска се неговата отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателят „БТ Телеком“ ЕООД - редовно призван, явява се лично управителят В. И., с юридическо образование, който моли жалбата да бъде уважена и претендира юрисконсултско възнаграждение, за което представя списък с разноски в размер на 2 833 лева по Наредба № 1 за минималните възнаграждения.

На 26.09.2022 г. по делото е депозирана и писмена защита от управителя на дружеството жалбоподател, в която отново са изложени аргументи за основателността на жалбата.

Ответникът директорът на дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика“ - С. при ЦУ на НАП - редовно призван, представлява се от юрк. Б., с пълномощно по делото, която моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана и прави възражение във връзка с претендираното юрисконсултско възнаграждение, доколкото самият управител представлява дружеството и не е направил разноски в тази връзка, тъй като чл. 161, ал. 1 от ДОПК постановява, че се полага юрисконсултско възнаграждение само на администрацията. Процесуалният представител на ответника моли още във връзка с факта, че някои доказателства са представени за първи път с жалбата пред съда, при условията на евентуалност, в случай че жалбата бъде уважена, да бъде приложен чл. 161, ал. 3 от ДОПК.

СГП - редовно призвана, не изпраща представител.

Административен съд – София – град, III отделение, 46-ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221720007480-020-001/03.12.2020 г., издадена от Г. М. В. - Н. на длъжност началник на сектор /л. 44/, е възложено извършването на ревизия на „БТ Телеком“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], която да обхване следните видове задължения по периоди: корпоративен данък за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2019 г. и задължения за данък върху добавената стойност за периода от 01.11.2018 г. до 31.08.2020 г. Заповедта е връчена електронно на жалбоподателя на 14.12.2020 г. /л. 45/.

Със Заповед за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ № Р-22221720007480-020-002/11.03.2021 г., издадена от Г. М. В. - Н. на длъжност началник на сектор /л. 42/, срокът за извършване на ревизията е удължен. ЗИЗВР е връчена електронно на жалбоподателя на 29.03.2021 г. /л. 43/.

На основание чл. 117 от ДОПК за резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221720007377-092-001/09.06.2021 г. /л. 46 и сл./, връчен на жалбоподателя електронно на 09.06.2021 г. /л. 37 и 38/, в който са изложени следните констатации:

Във връзка с установяване на задължения по ЗДДС по отношение на получените доставки и данъчния кредит /покупки/ ревизиращият екип е установил, че не са налице категорични, годни писмени доказателства за удостоверяване реалното изпълнение на доставките от страна на „Рив Комерс България“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], „Образование БГ“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], „Юнион Партс“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] и „Юнион Партес“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] по фактури към ревизираното лице, както следва: фактура № [ЕГН]/17.12.2019 г. с доставчик „Рив Комерс България“ ЕООД; фактури № [ЕГН]/14.12.2028 г. и № [ЕГН]/16.08.2019 г. с доставчик „Образование БГ“ ЕООД; фактури № [ЕГН]/09.05.2019 г. и № [ЕГН]/18.12.2019 г. с доставчик „Юнион Партс“ ЕООД и фактура № [ЕГН]/16.04.2020 г. с доставчик „Юнион Партес“ ЕООД.

Според ревизиращите органи в конкретния случай е създадена правна привидност и

наличието на издадени фактури, договори и приемо - предавателни протоколи и непредставянето на съпътстващи реалната доставка документи и доказателства води до предположение за недобросъвестно поведение от страна на ревизираното лице. В РД е посочено още, че декларирането на формално документирани взаимоотношения при липса на реални такива и претенцията за ползване на право, за което задълженото лице реално знае, че не е възникнало, доказва неговата недобросъвестност.

Органите по приходите сочат, че изброените дружества са свързани лица, както и че е налице фиктивно префактуриране на доставките между свързани лица, което в много от случаите е съпроводено с многократно завишаване на цената на еднотипна услуга. Според приходната администрация целта е избягване на данъчно облагане, невнасяне на дължимите данъци и задължения от реалния изпълнител на услугите.

В РД се приема, че след като доставчиците и ревизираното лице не представят достатъчно документи и доказателства за реалността на доставките и съответните ресурси за извършването им, а предоставените такива документират префактуриране и в много от случаите на многократно завишаване на цените, то декларираните доставки са явяват недоказани с произтичащите от това правни последици, а именно - на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 9 и чл. 25, ал. 2 и ал. 6 от ЗДДС за ревизираното лице не е налице право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от „Рив Комерс България“ ЕООД, „Образование БГ“ ЕООД, „Юнион Парте“ ЕООД и „Юнион Парте“ ЕООД през ревизирания период.

РД е връчен електронно на жалбоподателя на 09.08.2021 г. /л. 70/.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК от ревизираното лице не е подадено писмено възражение срещу РД.

Ревизията е приключила с РА № Р-22221720007480-091-001/27.08.2021 г., издаден от Г. М. В. - Н. на длъжност началник на сектор - орган, възложил ревизията, и Ц. К. Х. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията /л. 74 и сл./.

В РА са приети изложените в РД факти и обстоятелства, направените фактически и правни изводи, както и предложенията за установяване и на жалбоподателя са установени задължения за внасяне в размер на 75 124,05 лева.

На основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК процесният РА е бил оспорен изцяло с жалба с вх. № 53-06-8432/27.10.2021 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. № 23-22-1772/02.11.2021 г. по регистъра на дирекция „ОДОП“ С. пред компетентен орган - директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на НАП. С Решение № 107/21.01.2022 г. /л. 30 и сл./.

РА е потвърден в оспорената част по ЗДДС за отделните данъчни периоди м. 12.2018 г., м. 05.2019 г., м. 12.2019 г., м. 04.2020 г. и м. 05.2020 г. и по ЗКПО за периода от 2017 г. до 2019 г. В останалата част жалбата е оставена без разглеждане и производството е прекратено.

По делото са представени и приети като доказателства документите, съдържащи се в административната преписка по издаването и обжалването по административен ред на ревизионния акт; доказателства във връзка с компетентността на органа, възложил ревизията; документи, удостоверяващи притежаването на електронни подписи от лицата, подписали с квалифициран електронен подпис в съответното длъжностно качество РА, РД, ЗВР и ЗИЗВР, ведно с документи, генерирани при подписването им с квалифициран електронен подпис; писмени документи, представени с жалбата.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в

жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като осъществи пълна служебна проверка на законосъобразността и обосноваването на оспорения РА на основание чл. 160, ал. 2 и чл. 168, ал. 1 от ДОПК във връзка с чл. 146 от АПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК, намира от правна страна следното:

Оспорването на РА № Р- 22221720007480-091-001/27.08.2021 г. в частта, потвърдена с Решение № 107/21.01.2022 г. на директора на дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП, като направено в законово установения срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, от легитимирано лице с правен интерес и против акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Ревизионният доклад и ревизионният акт са издадени от компетентни органи в рамките на определените им правомощия. Съгласно представената и приета като доказателство по делото Заповед № РД-01-818/10.5.2019 г. на изпълнителния директор на ТД на НАП С. на основание чл. 11, ал. 3 от ЗНАП във връзка с чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК функции на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, считано от 10.05.2019 г., се изпълняват от началниците на сектори в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. /л. 40/. В случая издателят на заповедта за възлагане на ревизия - Г. М. В. - Н., с оглед на заеманата длъжност /началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С./ е сред органите, посочени в т. I от Заповед № РД-01-818/10.5.2019 г. на изпълнителния директор на ТД на НАП С., определени като компетентни да издават ЗВР. Следователно Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221720007480-020-001/03.12.2020 г. е издадена от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, като съдържанието ѝ отговаря на изискванията по чл. 113 от ДОПК и е подписана с валиден към датата на издаването ѝ квалифициран електронен подпис на началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - Г. М. В. - Н..

Възложената ревизия на „БГ Телеком“ ЕООД е извършена от определените със ЗВР № Р-22221720007480-020-001/03.12.2020 г. органи по приходите - Ц. К. Х. - главен инспектор по приходите /ръководител на ревизията/, и А. Х. С. - главен инспектор по приходите, които с оглед на заеманата длъжност и определянето им за ревизиращи органи по чл. 113, ал. 1, т. 2 от ДОПК със ЗВР са разполагали с необходимата материална компетентност за провеждането на ревизията и за съставянето на Ревизионен доклад № Р-22221720007377-092-001/09.06.2021 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 119, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията /определен за това с акт на директора на компетентната териториална дирекция – чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК/, и от ръководителя на ревизията /определен със заповедта за възлагане на ревизия /чл. 113, ал. 1, т. 2 от ДОПК/.

Съгласно обжалвания РА № Р-22221720007480-091-001/27.08.2021 г. същият е издаден от Г. М. В. - Н. на длъжност началник на сектор - орган, възложил ревизията, и Ц. К. Х. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията. Издателите на РА са разполагали с материална компетентност и такава по степен, налице е и териториална компетентност на същите, тъй като са част от ТД на НАП С., която е компетентна териториална дирекция по критериите на чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК.

Както посочената по-горе ЗВР, така и съставеният РД № Р-22221720007377-092-001/09.06.2021 г., и издаденият въз основа на него РА №

P-22221720007480-091-001/27.08.2021 г., са издадени чрез информационна система „Контрол“ като електронни документи, подписани с електронен подпис. Представянето на електронните документи на хартиен носител като заверен от страната препис е допустимо по силата на чл. 184, ал. 1 от ГПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК. В случая от представените доказателства се установява, че подписалите документите лица са имали валидни електронни подписи. С оглед на изложеното съдът приема, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са подписани от лицата, които са посочени като техни издатели с квалифициран електронен подпис, и съответно не са налице основания да се считат за нищожни.

Оспореният ревизионен акт е издаден в предвидената в чл. 120 от ДОПК във връзка с чл. 3, ал. 2 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги форма и при спазване на изискванията за неговото съдържание, като съставеният ревизионен доклад е неразделна част от него.

Не се установяват при извършената служебна проверка допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила в хода на проведеното ревизионно производство. Ревизията е приключила в срока по чл. 114, ал. 2 от ДОПК. По съответствието на оспорения ревизионен акт с материалния закон:

Относно задълженията по ЗДДС:

В съответствие с нормата на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС доставка на стока е прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стока, а такава по чл. 5, ал. 1 от ЗДДС е всяка движима вещ. Аналогично е и легалното определение, дадено в чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, според което доставка на стоки е прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещ като собственик. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗДДС доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Облагаема според чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването ѝ е данъчно събитие /чл. 25, ал. 1 от ЗДДС/, което в съответствие с чл. 25, ал. 2 от ЗДДС възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл. 68, ал. 2 от ЗДДС и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО възниква правото на приспадането му.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчният кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Определяйки предпоставките за възникване на право на приспадане на данъчен кредит, националният законодател, транспонирайки чл. 168, б. „а“ от Директива 2006/112/ЕО, в нормата на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е уредил право на регистрирано лице да приспадне данъка за стоките или услугите, използвани за целите на извършваните от него облагаеми доставки, които стоки или услуги са му доставени или предстои да му бъдат доставени от доставчик, регистриран по този закон.

След като са налице предпоставките за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, същото подлежи на упражняване при условието по чл. 71, т. 1 от ЗДДС – данъчнозадълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл. 114 – 115 от ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател.

По аргумент от чл. 25, ал. 2 от ЗДДС без реално извършена доставка на стока по

смисъла на по чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 от ЗДДС не настъпва, респективно – не възниква изискуемост на данъка в хипотезата на чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС, а оттам – по аргумент от чл. 68, ал. 2 от ЗДДС, не възниква и функционално свързаното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, поради което същото не може да бъде упражнено дори при наличие на хипотезата на чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗДДС /аналогична на чл. 178, б. „а” от Директива 2006/112/ЕО/.

В конкретния случай органите по приходите са отказали правото на данъчен кредит на ревизираното лице по отношение на по-рано изброените фактури, тъй като са приели, че не са представени достатъчно доказателства както от задълженото лице, така и от неговите преки доставчици, които да обосноват реалността на процесните доставки.

С оглед на събрания и проверен по делото доказателствен материал, в т.ч. както представения в хода на ревизията, така и представения с жалбата в съдебното производство, съдът счита, че горните констатации и изводи на ревизиращия екип за липса на реалност на процесните доставки са неправилни. Съображенията за това са следните:

Многократно в РД приходната администрация е изтъквала като основание за отказ на правото на приспадане на данъчен кредит липсата на доказателства, удостоверяващи извършени плащания по процесните доставки. Следва да се има предвид обаче, че обстоятелството дали е извършено плащане на данъчната основа по процесните доставки е без значение за правото на упражняване на правото на приспадане на ДДС, доколкото същото не е представлява условие по смисъла на чл. 183 от Директива 2006/112, което държавата да може да определи за възстановяването на подлежащ на приспадане ДДС. Този извод следва и от чл. 167 от Директивата, съгласно който правото на приспадане възниква по времето, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем, което съгласно чл. 63 е в момента, в който сделката е осъществена, независимо от обстоятелството дали е извършено плащането на дължимата насрещна престация по тази сделка.

Друг, изтъкван в процесния РД факт, обосновал извода на ревизиращите органи за липсата на реалност на въпросните доставки, е липсата на кадрова и материална обезпеченост на доставчиците. Липсата на кадрова и материална обезпеченост на преките доставчици не може да ограничи правото на получателя по доставки на стоки и услуги да приспадне данъчен кредит за платени от него стоки и услуги при липса на данни за данъчна измама. В този смисъл, за да откаже признаването на правото на приспадане на данъчен кредит, органът по приходите следва да установи не само липсата на кадрова и материална обезпеченост, но и връзката на последната с данъчна измама.

В конкретния случай органите по приходите не се позовават и не представят доказателства за наличие на данъчна измама, което, от своя страна, изключва липсата на кадрова и материална обезпеченост на преките доставчици като основание за отказ да се признае правото на приспадане на данъчен кредит. Следва да се вземе предвид и трайната практика на Съда на Европейския съюз /СЕС/, възприета както от Административен съд – София – град /АССГ/, така и от Върховния административен съд /ВАС/, че данъчната администрация не може да изисква от данъчнозадълженото лице, което иска да упражни правото на приспадане на ДДС, да провери дали издателят на фактурата на стоките, във връзка с които се иска упражняване на това

право, има качеството на данъчнозадължено лице, дали разполага със стоките, предмет на доставката, дали е в състояние да ги достави и дали е изпълнил задълженията си за деклариране и внасяне на ДДС, за да се увери, че доставчиците нагоре по веригата не са извършили нарушения или измама. Всъщност това са правомощия именно от компетентността на данъчните органи, които следва да извършват проверки по отношение на данъчнозадължените лица, за да установят нарушения или измами с ДДС, и съответно да наложат санкции.

Освен това, дори и нагоре по веригата да са извършени нарушения или измами, ако данъчнозадълженото лице не е знаело или не е могло да знае, че съответната сделка е част от извършена от доставчика данъчна измама или че сделката по веригата от стоки преди и след осъществената от данъчнозадълженото лице сделка е опорочена поради измама с ДДС, то не може да бъде санкционирано, като не му бъде признато правото на приспадане на данъчен кредит. С оглед на гореизложеното липсват доказателства, представени от органите по приходите, които биха обосנוвали отказа за признаване на правото на приспадане на ДДС на основание „липса на кадрова и материална обезпеченост на преките доставчици“.

Следва да се има предвид, че органите по приходите не са установили и безспорно наличието на привидни сделки, какви се твърди в РД, че са налице по процесните фактури. Според настоящия съдебен състав ревизиращият екип е основал своите констатации единствено и само на предположения, които остават недоказани с оглед събрания и проверен по делото доказателствен материал. Недопустимо е да се установяват публични задължения, в т.ч. и данъчни такива, на базата на предположения.

В този смисъл с оглед представените писмени доказателства по делото съдът не възприема становището на органите по приходите, че липсват реално извършени доставки. Напротив – въз основа на фактури, договори, приемо-предавателни протоколи, митнически декларации за внос, пакинг листове, ЧМР, фактури за транспорт, трудови договори, доказващи кадрова обезпеченост на доставчиците, фактури за бояджийски материали и други документи, доказващи произход на стоките, предмет на процесните доставки, доказателства за извършен транспорт и други подробно описани документи в процесните РД и РА, както и представени с жалбата, става ясно, че спорните доставки са реално извършени. Съдът намира за нужно да изтъкне още, че документите, на които се позовават органите по приходите, се съставят между страните по една сделка с оглед установяване на техните отношение и доказване на същите при евентуален правен спор между тях, но не и с оглед извършване на ревизия от приходната администрация, тъй като изготвянето на такива и съхранението им не е изрично посочено в нито едни материален данъчен закон, нито е въведено като изискване в счетоводното законодателство. При това положение да се абсолютизира едно писмено доказателство, като наличието или липсата му се въздига в предпоставка за упражняване на материални права/каквото е правото на приспадане на данъчен кредит/ е в противоречие със смисъла и целта на закона.

Правото на приспадане на данъчен кредит не може да бъде отказано единствено и само поради съмнения за липса на реални доставки. В този смисъл липсата на реални доставки следва да бъде доказана от органа по приходите по безсъмнен и категоричен начин, за да може последният законосъобразно да откаже признаването на правото да се приспадне ДДС. В конкретния случай настоящият съдебен състав намира, че

приходната администрация е преценявала и оценявала събрания доказателствен материал едностранно, като се е фокусирала изцяло върху непредставените документи вместо да обсъди и обективно да направи своите фактически и правни изводи въз основа на представените такива. Освен това, съдът счита, че в процесния случай приходните органи са обвързали поведението на преките доставчици с непризнаването на правото на данъчен кредит на ревизираното лице, правейки неблагоприятни изводи в негова тежест и единствено обосновавайки се с обстоятелствата, че дружествата са свързани лица и някои от тях са определени като „рискови“.

От анализа на посочените в писмени доказателства се обосновава и изводът на съда за доказаност на процесните доставки и на извършване на процесните услуги по издадените спорни фактури.

Относно задълженията по ЗКПО:

Обоснованата липса на доставка, респективно наличие на такава, както е в процесния случай, за целите на ЗДДС рефлектира пряко и на отчетените разходи за тези доставки по ЗКПО. Това е така, защото за целите на ЗКПО доказването на реалността на сделките е от съществено значение, тъй като само при действително осъществени такива, могат да се признаят разходи за дейността при получателя на фактурите /Решение № 6558 от 03.05.2019 г. по адм. д. № 1039/2019 на ВАС/. Принципът на документалната обосноваваност е уреден в чл. 10 от ЗКПО, като според алинея първа счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на ЗСч, отразяващ вярно стопанската операция. В конкретния случай, тъй като неправилно органите по приходите са приели, че не са налице реални доставки по процесните фактури, то същите неправилно са установили и допълнителни задължения за корпоративен данък за периода 2017 г. - 2019 г.

Горните правен анализ обуславя извод за основателност на жалбата.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно твърдението на процесуалния представител на ответника, че разносните следва да бъдат поети от „БГ Телеком“ ЕООД на основание разпоредбата на чл. 161, ал. 3 ДОПК, съгласно която в случаите, когато пред съда се представят доказателства, които е могло да бъдат представени в административното производство, представилата ги страна заплаща изцяло разносните по делото независимо от неговия изход.

От текста на разпоредбата е видно, че за да се приложи тази законова норма, е необходимо да са налице новопредставени пред съда доказателства, които страната е могла да представи в хода на административното производство и които са били от решаващо значение за изхода на спора.

В конкретния случай настоящата инстанция намира, че основните фактически изводи относно действително извършените доставки като предпоставка за възникване на правото на данъчен кредит за дружеството - жалбоподател са направени въз основа на документи, представени още в хода на ревизионното производство, каквито са фактурите, договорите, приемо-предавателни протоколи, пътно - транспортни документи и др. В този смисъл несъмнено изходът на спора не се основава предимно на представените в съдебното производство писмени доказателства.

От друга страна, неоснователно е и искането на жалбоподателя за присъждане в негова полза на юрисконсултско възнаграждение, доколкото в случая процесуалната защита на дружеството е осъществена от самия управител и същото не е направило

разноски в тази връзка.

Основателно е обаче искането на жалбоподателя за осъждане на ответника да му заплати останалите сторени по делото разноски, а именно заплатена държавна такса в размер на 50 /петдесет/ лева. Неоснователно е възражението за заплащане на юрисконсултско възнаграждение. Управителят на дружеството го е представлявал лично и същият е бил с юридическо образование. Няма доказателства за платено адвокатско възнаграждение въпреки представения списък на разноските. В същия е посочено, че е платено възнаграждение за юрисконсулт в размер на 2 783лв., но доказателства за това не са представени по делото.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, съдът:

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „БГ Телеком“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], Ревизионен акт № Р-22221720007480-091-001/27.08.2021 г., издаден от Г. М. В. - Н. на длъжност началник на сектор - орган, възложил ревизията, и Ц. К. Х. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 107/21.01.2022 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика“ С..

ОСЪЖДА Д „ОДОП“-С. да заплати на „БГ Телеком“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], сумата от 50 /петдесет/ лева, представляваща съдебно- деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба в 14- дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

СЪДИЯ: